

François-Michel
Debroise

MÁRIA VALTORTA

vizionárka a mystička

MÁRIA VALTORTA

vizionárka
a mystička

**„Uverejnite toto dielo také, aké je.
Nemusíte uvádzať názor na to, či je jeho pôvod
mimoriadny, alebo nie.
Ten, kto ho bude čítať, pochopí.“**

Pius XII. o diele Márie Valtorty,
audiencia z 26. februára 1948

François-Michel Debroise

MÁRIA VALTORTA

vizionárka a mystička

© Centre Editoriale Valtortiano
© Éditions Maria Valtorta
SARL R. A. Image, 40 place des Fontaines, Capelle,
12850 ONET-LE-CHÂTEAU – FRANCE
éditions, mai 2016.

Táto publikácia obsahuje state z diel Márie Valtorty, na ktoré bolo vydavateľstvu *Zachej.sk* udelené povolenie na publikovanie v slovenskom jazyku spoločnosťou *Centro Editoriale Valtortiano srl*, 03636 Isola del Liri, Taliansko, a nadáciou *Fondazione Erede di Maria Valtorta*, ktorá je vlastníkom všetkých práv na jej diela vydávané v Taliansku i na celom svete.

www.fondazionemariavaltortacev.org
www.mariavaltortastore.com
cev@mariavaltorta.com

— — — — —

Z francúzskeho originálu:

Maria Valtorta, visionnaire et mystique pour notre temps

Vydal: © *Zachej.sk*, 2023

Preklad: © Martin Matis

Grafika: © *Bookwork.sk*

Jazyková korektúra: Adriana Reguliová

Biblické citácie sú uvedené podľa oficiálneho katolíckeho prekladu Svätého písma (SSV, 2016).

Cituje sa aj z Katechizmu Katolíckej cirkvi (SSV, 2017).

ISBN: 978-80-8211-487-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať v žiadnej podobe ani žiadnym spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami ani iným spôsobom) bez súhlasu vlastníka autorských práv.

Stručne o živote Márie Valtorty

Mária Valtorta bola kresťanská mystička, ktorá v rokoch 1943 až 1947 (v menšej miere až do roku 1953) dostala milosť vidieť výjavy z evanjelia. Celé jej monumentálne dielo vyšlo pod názvom *L'Evangelo come mi è stato rivelato* (*Evanjelium, ako mi bolo odhalené*).

Posvätné oficium dalo v roku 1960 toto rozšírené dielo na určitý čas na *Zoznam zakázaných kníh*, zároveň však malo nespornú podporu v rámci samotnej katolíckej hierarchie vrátane dvoch pápežov. Búrlivá polemika okolo diela sa počas koncilového obdobia rozprúdila aj v Rímskej kúrii. Nepochybne tak prispela k zadefinovaniu jasnej pozície Katolíckej cirkvi voči súkromným zjaveniam.

Mária Valtorta sa narodila v Caserte na severe Neapola 14. marca 1897 a zomrela vo Viarregiu na toskánskom pobreží 12. októbra 1961 vo veku 64 rokov.

Bola jediným dieťaťom Giuseppeho Valtortu, poddôstojníka jazdeckého pluku, ku ktorému prechovávala hlbokú náklonnosť, a učiteľky francúzštiny Isidy Fioravanziovej. Jej matka bola panovačná, hašterivá žena a vyžadovala od svojej dcéry výhradnú pozornosť. Neprijala ani jedného Máriinho nápadníka a dvakrát jej prerušila zásnuby.

Mária Valtorta sa sťahovala na rôzne miesta v Taliansku podľa toho, kde práve pôsobil pluk jej otca. Dňa 17. marca 1920, keď bola vo Florencii na prechádzke so svojou matkou, zaútočil na ňu istý delikvent, syn komunistu a klobučníka. Priskočil k nej zozadu so železnou tyčou, ktorú vytiahol zo stĺpika postele, a kričal: „Preč s bohatými a s armádou!“ Z celej sily ju pritom udrel.

Tri mesiace sa nemohla ani len pohnúť a ďalšie dva roky sa zotavovala u príbuzných z matkinej strany v Reggiu di Calabria.

V roku 1924 sa už rodina natrvalo usadila vo Viareggiu v Toskánsku. Tu sa Mária angažovala v Katolíckej akcii. V roku 1925 sa odovzdala Milosrdnej láske a 1. júla 1931 sa obetovala Pánovi ako zmierna obeta za hriechy ľudstva. Postupne sa jej zdravotný stav zhoršoval a od 1. apríla 1934 zostala natrvalo pripútaná na lôžko. V tomto stave bola celých dvadsaťsedem rokov – až do svojej smrti.

Práve tu, na posteli, zapísala 122 zošitov, takmer 15 000 písaných strán s opismi zjavení, ktoré dostala od Pána od roku 1943 až do roku 1947, v menšom rozsahu až do roku 1953.

Napriek tomu, že bola neprestajne na lôžku a zažívala veľké utrpenie, písala vlastnou rukou a jedným ťahom bez ohľadu na dennú či nočnú hodinu. Nedala sa vyviešť z rovnováhy ani pri občasnom prerušení a vždy zachovala svoj prirodzený štýl. Jediné knihy, o ktoré sa opierala, boli *Biblia* a *Katechizmus Pia X.*

Počas tohto obdobia ju duchovne sprevádzal otec Romuald Migliorini z rehole Služobníkov Panny Márie, ktorý neskôr horlivo šíril jej spisy.

Posledné roky jej života boli bolestné. Od roku 1956 sa Mária Valtorta uzavrela do istého druhu psychickej izolácie po tom, ako všetko vrátane vlastnej inteligencie obetovala Bohu. Jej kronikár Emilio Pisani interpretuje túto jej poslednú stravujúcu obeť ako reakciu na odpor, s ktorým sa jej dielo začínalo stretať.

Zomrela 12. októbra 1961 o 10.35. Dvadsať mesiacov predtým zažila, ako sa jej dielo ocitlo na *Zozname zakázaných kníh*. Podľa Ježišových pokynov malo k jeho vydaniu dôjsť až po jej smrti. Na spôsob duchovného závetu zanechala Mária Valtorta ako spomienku túto vetu: „Prestala som trpieť, ale naďalej budem milovať.“

Dňa 2. júla 1973 boli jej pozostatky prenesené z Viareggia do Florencie, do Kaplnky *Santissima Annunziata*, sídla rehole Služobníkov Panny Márie.

Kauza jej blahorečenia, podporovaná Služobníkmi Panny Márie z Florencie, sa ešte nezavřila. Toskánsky arcibiskup po porade s biskupmi usúdil, že to nie je vhodné „aspoň nateraz“ (*almeno pre il momento*).

Pri príležitosti päťdesiateho výročia jej smrti 15. októbra 2011 sa vo Florencii slúžila svätá omša, ktorej predsedal čestný apoštolský nuncius Mons. Pier Giacomo De Nicolò.

Storočie temnoty a priepasti

Bohu nie je nič márne ani zbytočné. Mária Valtorta (1897 – 1961) žila vo zvláštnom období, ktoré však dalo zmysel jej poslaniu.

V 20. storočí víťazili modlárske, ateistické ideológie, ktoré sa zrodili na Západe, spustošili svet a spôsobili najväčšie masové hroby v dejinách. Sľubovali šťastie pre ľudstvo oslobodené od Boha, ale ich mierový ideál sa rýchlo premenil na vojnovú logiku, ich túžba po slobode klesla na úroveň zotročovania a zo sľúbeného bratstva sa stala všeobecná nenávisť. Tieto ideológie boli podvodom.

Zároveň sa ako mor šíril antiklerikalizmus a spôsobil masové odpadnutie ľudí od viery. Cirkev nedokázala tieto hnutia zastaviť. Jej rehoľníkov prenasledovali, veriacimi opovrhovali, prenasledovali ich a mučili.

Počas ekumenickej spomienky na svedkov viery 20. storočia 7. mája 2000 v Ríme Ján Pavol II. neváhal prirovnať toto storočie k časom prvotnej Cirkvi:

Počas 20. storočia, azda viac ako v začiatkoch kresťanstva, bolo veľmi veľa tých, ktorí svedčili o svojej viere uprostred utrpenia, často hrdinského. [...] Podstúpili staré a nové formy prenasledovania, prešli skúsenosťou

nenávisť a vylúčenia, násilia a zabíjania. Mnohé krajiny s prastarou kresťanskou tradíciou sa opäť stali územiami, kde vernosť evanjeliu znamenala veľkú obeť.

Pápež Lev XIII. mal 13. októbra 1884 zjavenie. Vypočul si v ňom rozhovor medzi Bohom a satanom, v ktorom sa diabol chválil, že zničí Cirkev, ak dostane viac času a moci. A Boh mu ich udelil na obdobie sto rokov.

Pápež preto vidí storočie „zastreté temnotou a priepastou“. Po svete sa rozíde zástup démonov, až kým ich svätý Michal nezaženie do priepasti.

O deväťdesiat rokov neskôr, 29. júna 1972, Pavol VI. vo svojej homílii zvolá:

Vzhľadom na situáciu v dnešnej Cirkvi máme pocit, že nejakou trhlinou prenikol satanov dym medzi Boží ľud. Vidíme pochybnosť, neistotu, problémy, nepokoj, nespokojnosť, vzdor. Vytratila sa dôvera v Cirkev.

Neváha pomenovať a prezradiť pôvodcu tohto nepokoja:

Zasiahla nepriateľská mocnosť, ktorej meno je diabol. [...] Veríme, že satan dnes vykonáva svoju činnosť práve preto, aby znepokojoval, udusil ovocie ekumenického koncilu a zabránil Cirkvi radostne spievať nad tým, že si opäť naplno uvedomila samu seba.

Táto skúška Cirkvi pripomína Jóbovu skúšku v Biblii. Jób bol bohatý muž, „dokonalý a statočný, bál sa Pána

a chránil sa zlého“ (porov. *Jób 1, 1*). Satan žiada, aby ho mohol skúšať, a Boh to dovoľí. Postupne tak prichádza bieda, smútok a nešťastie. *Jób* musí bojovať proti beznádeji a obviňujúcim výrokom svojich priateľov.

Ale pre *Jóba* je neprítomnosť Boha len zdanlivá. Nedokáže síce jeho prítomnosť vnímať, ale podriadi sa jeho rozhodnutiam, o ktorých vie, že sú dobré, aj keď sa mu zdajú nepochopiteľné, ba dokonca nespravodlivé:

„On dobre pozná moje cesty, zastávky, jak zlato vyjdem, keď ma preskúša. Veď moja noha k jeho stope priľpila, jeho cestu som strážil, nezblúdil“ (*Jób 23, 10 – 11*).

Na konci tejto očistnej skúšky Boh odmení *Jóbovu* vieru tak, že rozmnoží jeho potomstvo a zahrnie ho svojimi dobrodeniami.

Evokuje to aj udalosti pred Ježišovým utrpením, keď si satan od neho vyžiada apoštolov, aby ich skúšal. Prichádza im však na pomoc Ježišova modlitba, aby nepodľahli a aby Peter vyšiel z tejto skúšky posilnený (porov. *Lk 22, 31 – 32*).

Lev XIII. po svojom videní napísal modlitbu k svätému archanjelovi Michalovi a ustanovil, aby sa modlila na konci každej svätej omše:

Svätý Michal archanjel, bráň nás v boji, buď nám ochrancom proti zlobe a úkladom diabla. Pokorne prosíme, nech mu Boh ukáže svoju moc. A ty, knieža nebeských zástupov, Božou mocou zažeň do pekla satana a iných zlých duchov, ktorí sa na skazu duší potulujú po svete.

Neskôr sa od tejto praxe upustilo, až kým Ján Pavol II. počas modlitby Anjel Pána 24. apríla 1994, v nedeľu Dobrého pastiera, opäť nevyzval, aby sa pokračovalo v tejto tradícii.

Počas tohto storočia skúšky nebo nezostalo nečinné. Ale ako hovorí svätý Pavol: „Kde sa rozmnožil hriech, tam sa ešte väčšmi rozhojnila milosť“ (Rim 5, 20). A Mária Valtorta je ovocím tejto milosti.

Ježiš objasňuje toto znamenie čias v jednom z prvých nadiktovaných textov, ktoré jej nebo denne zverovalo.¹

Po tomto období bolestnej práce, počas ktorého Cirkev prenasledovaná pekelnými mocnosťami – ako mystická žena, o ktorej hovorí Ján (porov. Zjv 12), po tom, čo utiekla, aby sa zachránila, uchýliac sa k najlepším a zanechajúc svojich nehodných členov na svojom mystickom úteku (hovorím naozaj *mystickom*) – porodí svätých určených na to, aby stáli na jej čele v hodi-
ne, ktorá predchádza posledným časom.²

Tí, ktorí majú zjednotiť potomstvo okolo kríža, aby pripravili Kristovo zhromaždenie, budú mať ruku otca a kráľa. A nikto z potomstva nebude pri volaní chýbať, ani jeho najlepší synovia a dcéry.³

¹ Cahiers de 1946 (Zošity z roku 1946), text nadiktovaný 11. decembra.

² Mária a apoštoli posledných čias je prococtvo Grigniona z Montfortu.

³ Ide o jednotu veriacich.

Vtedy prídem a uplatním svoju obrannú silu proti všetkým nástrahám a úskokom, útokom a zločinom satana voči môjmu pozemskému Jeruzalemu: bojujúcej Cirkvi.

Vylejem svojho Ducha na všetkých vykúpených na zemi,⁴ dokonca aj na tých, ktorí teraz trpia, pretože odčičujú chyby otcov, a na tých, ktorí nevedia nájsť spásu, pretože sa ku mne neodvažujú obrátiť.

Na tejto neodvratnej ceste k posledným dňom ľudstva Ježiš oznamuje jasavé obdobie, tieto „nové Turície“, ktoré postupne ohlasujú pápeži 20. storočia.⁵

Sto rokov po videní Leva XIII., 31. decembra 1983, Panna Mária potvrdila v Medžugorí toto:

Moc, ktorú satan ešte má, mu bude odobratá. Toto storočie bolo v jeho moci. Teraz, keď si uvedomuje, že pre-

⁴ Na Turície Peter opakuje proroctvo proroka Joela: „V posledných dňoch, hovorí Boh, vylejem zo svojho Ducha na každé telo: vaši synovia a vaše dcéry budú prorokovať, vaši mladíci budú mať videnia a vaši starci budú snívať sny. Aj na svojich služobníkoch a na svoje služobníčky vylejem v tých dňoch zo svojho Ducha a budú prorokovať. Budem robiť divy hore na nebi a znamenia dolu na zemi, krv, oheň a oblaky dymu“ (Joel 3, 1 – 5; porov. Sk 2, 17 – 19).

⁵ Laurentin, R. – Debroise, F.-M.: *La Vierge des derniers temps (Panna posledných dní)*.

hráva bitku, stáva sa agresívnejším. Napáda rodinu, rozdeľuje manželov. Vytvára nehody medzi kňazmi.⁶

Táto správa je aj po štyridsiatich rokoch nanajvýš aktuálna.

⁶ Laurentin, R. – Lejeune, R.: *Messages et pédagogie de Marie à Medjugorje (Posolstvá a pedagogika Márie v Medžugorí)*. Posolstvo z 31. decembra 1983.